

BMW MC-klubben
Norge

BMW

BLADET

Medlemsblad for BMW MC-klubben Norge 3-2021 – 21. årgang

BMW MC-klubben Norge
1981-2021

40

» Førerutvikling på Vålerbanen

» BMW MC-klubben 40 år

» På tur i Norge

Amerika på langs – del 7

Jeg er langt sør i Argentina, og friåret jeg har bevilget meg nærmer seg slutten. Fortsatt har jeg bare utforsket en liten stripe på vestsiden av det enorme sør-amerikanske kontinentet.

TEKST OG FOTO: THOR HAMMER

Det er minst like øde på den argentinske siden av grensen som på den chilenske. En enslig vei går sørover, så langt som det går vei her på planeten. Denne delen av Ruta 40 er beryktet for ekstrem sidevind, støtdempredpende vaskebrett, dyp løssgrus og hensynsløse lastebilsjåførere. I enden, tre dager unna, er det bare Ushuaia,

Litt mer eksotiske enn elgskilt

beskrevet av de fleste som et kaldt og nitrist høll som ikke har stort annet å by på enn et skilt hvor

Brasils bikere møtes og klistrer merket sitt på toppen av heftige Serra do Rioe do Rastro – 284 svinger på 1421 meter, rett opp.

Ribtur er must hvis du kommer til Iguaza Falls!

man kan sette klistremerket sitt og ta en selfie.

Det er vanskelig å se at den nydelige grusveien som slynger seg nordover kan ha noen annen funksjon enn å glede meg. Den eneste bebyggelsen på de ti milene opp til Lago Buenos Aires, eller Lago General Carrera som den heter i Chile, er det lille huset til det lokale veivesenets utsendte og garasjen til den digre veiskrapen hans. Hvem vet hva de skal med den? Men herfra er det slutt på moroa for en stund. Vi er på flatt, goldt høyland. De neste sytti milene er Ruta 40 en ganske så kjedelig stripe med god asfalt, før den møter Andesfjellene igjen. Her ligger San Carlos de Bariloche, hvor den norske familien Nansen har valgt å ta sitt friår. Byen ble utviklet på 30-tallet som et senter for ski- og fjellturisme for landets elite, og markedsført som "Lille Sveits". Kanskje ikke så rart at flere prominente nazister flyktet hit etter krigen, det er som et lite stykke av vakre Bayern. (I dag er Bariloche også beryktet blant bobilturister for innbrudd på

parkeringen utenfor supermarkedet.)

De neste tjue milene på "De sju sjøers vei" til San Martin de los Andes skal vise seg å bli den siste fine motorsykkelveien i Argentina. Snart blir det flat høyslette igjen. Jeg blir slått av hvor øde det er, og sjekker heldigvis GPS-en. For første gang på turen må jeg kjøre noen mil tilbake for å fylle bensin. Jeg er glad for at jeg har GSA med stor tank, det er langt mellom tilbudene. Jeg kjører hele dagen rett frem, nesten hundre mil. Det blir mørkt før jeg finner det jævlige overnattingstilbudet på hele reisen. Den natten sover jeg i innerteltet mitt på sengen.

Dagen etter er jeg nede på den grønnere, men enda flatere pampasen. Det eneste som bryter monotonien de neste femti milene er en spiker i bakdekket og de enorme kvegflokkene som gresser langs veien. Og et skikkelig regnskyll den siste halvtimen før legendariske La Posta del Viajero En Moto – "stedet for reisende på motorsykel".

Her har Jorge og hans venner åpnet klubbhus, verksted og hage for farende fant i over tretti år. (Og jeg tror ikke noen har vasket doen.) Bli så lenge du vil, betal det du har lyst til. Det var

Dag & Bente var her, på Rocinante!

ingen der når jeg kom, men det tok ikke lang tid før fire, fem karer var på plass. Grillen ble fyrst opp, noen dro og handlet, snart var det livlig prat over kalde øl og store biffer.

En siste rundtur

Ved Puerto Iguazu møtes to elver og tre land: Argentina, Paraguay og Brasil. Den ene kommer fra Iguazu Falls et par mil unna – verdens største foss! Et imponerende skue, selv for en blasert nordmann.

Som jeg har vært inne på før, kan grensepassering være en prøvelse i Latin-Amerika. De elsker papirer, og det går ikke fort, men det var blitt litt rutine nå. Det var kanskje derfor jeg ikke hadde passet godt nok på ved den støvete lille militærposten der jeg kom inn i Argentina sist. De hadde glemt å stemple passet mitt, og jeg hadde ikke sjekket! Jeg var ulovlig immigrert, og ble truet med et par tusen kroner i bot av den søte unge politidamen. Jeg hadde importpapirer

på sykkelen og bilde med de militære på grensa, men dette blekket var veldig viktig. Var det turens første forsøk på bestikkelse?

Jeg tok av meg jakken, og demonstrerte at jeg hadde god tid til å vente på neste ferge. Jeg skrudde på det jeg måtte ha av sjarm for å overbevise henne om at jeg ikke burde straffes for feilen til en argentinsk politimann. Det endte med en trussel om at jeg måtte flytte inn til henne hvis jeg ikke fikk forlate landet, som ble belønnet med en god latter og et stempel. Men jeg fikk ikke klem og selfie.

Paraguay

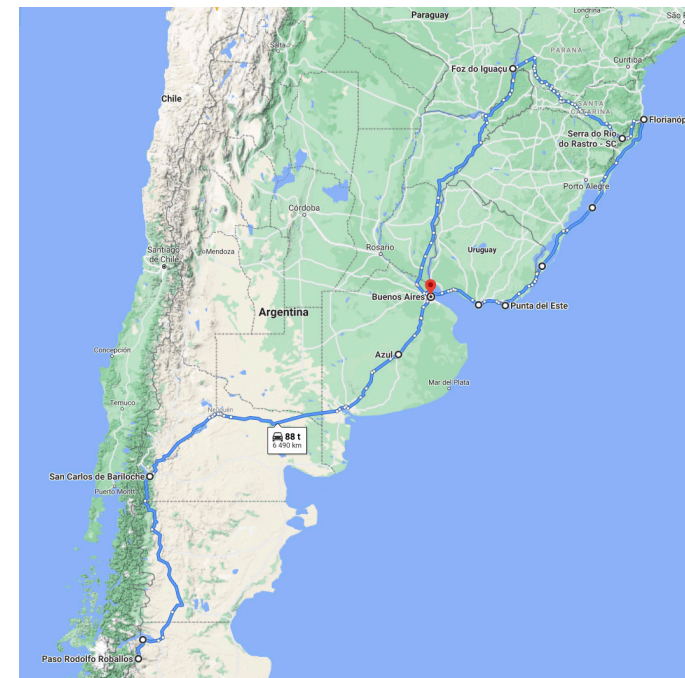
På den andre siden av elva ga de blanke. Jeg måtte lete etter øvrigheta og nærmest tvinge dem til litt byråkrati, før jeg kunne kjøre den lille halvtimen inn til Ciudad del Este for oljeskift og nye dekk. Det var ikke så enkelt. Olje- og luftfilter fant jeg hos Hyundai-forhandleren, som hadde en F700GS innerst i lokalet og noen MC-deler i kjelleren. Men ikke noe verksted, bare en avtale med noen mange mil unna. Dekk fant jeg innerst i en bildekkbutikk, men de drev ikke med omlegging. De levde av å selge brasilianske Pirelli til harryhandlende argentinere og brasilianere. Men et hyggelig HD-verksted tok jobben med kroppspleie og nye sko.

Paraguay er mest flat pampas og store kveg-flokker, så dagen etter var det bare å komme seg fort ut av denne litt skumle og lite trivelige grensebyen. Køene var enorme, og kaoset komplett nedover hovedgaten mot grensebrua. Brasilianske mopedtaxier kjørte skytteltrafikk med harryturister med enorme handleposer, og hadde fått sitt eget kjørefelt mellom betongblokkene. Det viste seg å være snaut dimensjonert for tysk boxer, og ledet meg effektivt utenom både toll og passkontroll, så jeg måtte tråkle meg litt tilbake og gå på leting etter folk med stempel igjen.

Brasil

På den andre siden var det en helt annen verden, nesten europeisk. Ikke slik jeg hadde forestilt meg Brasil i det hele tatt. Etter sju måneder var spansk min blitt ganske brukbar, og det var litt sjokk å oppleve at jeg ikke kunne snakke med folk lenger. Men bortsett fra det var det lille jeg fikk se av enorme Brasil en veldig hyggelig

opplevelse. Målet mitt var den fasjonable turistøya Florianopolis, hvor jeg skulle besøke en utflyttet

sveitser som var med på Stahlratte-seilasen. Herlig sted hvor man absolutt kan føle seg hjemme som europeer. Dessverre kom jeg to dager for sent for brasiliansk strandliv. Badebyene med de endeløse strendene nedover kysten var nedstengte, øde og triste.

Uruguay

Uruguay er litt som Danmark. Flatt, pent, rikt og ordentlig. Store villatomter strekker seg ned mot den strøkne veien, på den andre siden er det hvite strender og blått hav. Først skjønnte jeg ikke hva som var rart, men så: Det var ingen gjerder rundt villaene, og ingen vakter med pumpehagler og maskingevær på bensinstasjonen, slik det hadde vært mye av veien fra USA.

Pussig nok var det i hovedstaden Montevideo, med turens aller siste nattparkering, at jeg opplevde turens eneste tyveri. Den lokale parkeringsvakten, som hadde fått en beboer til å komme ut og flytte på bilen sin så La Vaca skulle stå fint om natten, var aldri i tvil om hvem som hadde blitt fristet av pressenningen. Det måtte litt overtalelse til før hun godtok at den antatt skyldige uteliggeren skulle få beholde sitt nye telt.

Hjem igjen

Fra Montevideo er det bare en fergetur over til Buenos Aires på den andre siden av bukta. På flyplassen ventet Dakar Motos, som stropet La Vaca på et par paller, surret henne med krympeplast og satte henne på flyet til Los Angeles. Et par dager senere fulgte jeg etter. En uke hos familien sør i California, og så var det over. Et fantastisk år på reise, fri fra vinter, jobb og forpliktelser. Jeg skulle gjerne gjort det igjen. Dette var slutten på historien. Takk for følget!

Montevideo har verdens beste parkeringsvakt!